

[Holm.]

naturligt, at man, som jeg sagde før, i denne Forbindelse ogsaa behandler Spørgsmaalet om andre offentlige Bekendtgørelser.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Hjermind: Paa mit Partis Vegne kan jeg give Udtryk for, at vi under de nuværende Forhold vil medvirke til Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag. Efter at Typografstrejken har standset Udgivelsen af Lovtidende og Ministerialtidende, har jo de af Rigsdagen vedtagne Love ikke kunnet træde i Kraft, og der maa derfor træffes en Ordning herfor. Ogsaa en anden officiel Publikation, som de to ærede foregaaende Talere berørte, nemlig Statstidende, volder det store Vanskeligheder baade for offentlige Myndigheder og private at undvære, og jeg kan derfor i enhver Henseende tilslutte mig de Bemærkninger, der er gjort, om ogsaa at overveje Spørgsmaalet om Statstidende. Det er jo ikke blot Generalforsamlinger, der bekendtgøres i den, den indeholder ogsaa meget andet Stof, Stævninger o. lign., som det kan være meget vanskeligt over en længere Periode at undvære.

Til selve Lovforslagets Indhold vil jeg i øvrigt gerne sige, at det er nu engang i et demokratisk Samfund en Selvfølgelighed, at Love og Anordninger kundgøres, saa at man kan skaffe sig sikkert Kendskab til Retsreglerne. Jeg tror, at Kundgørelsen ikke har været mundtlig, siden man, vist i 1824, afskaffede Bekendtgørelse fra Prædikestolen. Det er vel i og for sig, som det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard sagde, en effektiv Bekendtgørelsesform at foretage Udsendelsen gennem Radioen, men paa den anden Side ogsaa en flygtig Bekendtgørelsesform, der netop kunde rejse den Tvivl, som det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard omtalte.

Det Spørgsmaal har i øvrigt ogsaa i juridisk Teori været rejst, om man overhovedet kan ændre Loven om Lovtidende, uden at selve den Lov, der ændrer, kommer i Lovtidende. Uanset hvilken Opfattelse man kan have af det Spørgsmaal, om hvilket der, saa vidt jeg har forstaaet, hævdes modstridende Opfattelser ved Københavns Universitet, maa det i den Nødsituation, Samfundet er stillet i, være afgørende, om man kan finde en rimelig, praktisk Bekendtgørelsesform. Det er efter min Opfattelse meget lidt at foretage sig, hvis man indskrænker Kundgørelsen til en Oplæsning af Lovens eller Anordningens Titel i Pressens

Radioavis. Jeg erkender, at en Oplæsning af selve Teksten i hvert Fald for nogle Loves Vedkommende vilde være meget upraktisk og meget langvarig, og jeg mener i og for sig, at et Referat, hvis Længde maatte afhænge noget af Lovens Betydning for Befolkningen, vilde være en rimelig Foranstaltning som Supplement til Oplæsningen af selve Lovens eller Anordningens Titel.

I § 1, Stk. 2, staar der, at Lovens og Anordningens Tekst skal udsendes til alle Amts-, Dommer- og Politikontorer, og det er jo Kontorer, der skal have Lovens Tekst alligevel, men det er vel paa den anden Side Kontorer, som ikke til Stadighed har større Søgning af Publikum. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister overveje, om der ikke er andre offentlige Kontorer eller lignende, hvor Loves Tekst kunde være tilgængelig — jeg tænker paa Postkontorer, paa Bibliotekers Læsesale eller andre Steder. Der er jo mange, der er nødt til at gøre sig bekendt med selve Teksten, naar de kun har faaet Titelen nævnt i Referat i Pressens Radioavis. Jeg vil gerne bede den højtærede Minister om at overveje dette Spørgsmaal inden Sagens videre Behandling her i Tinget. Der gennemføres saa mange Love med Straffebestemmelser og Paalæg af forskellig Art, at man i hvert Fald maa gøre, hvad man kan, for at Befolkningen kan have Mulighed for, om den ønsker det, at gøre sig bekendt med Lovens og Anordningens Regler.

Aksel Larsen: Vi er ikke sikre paa, at den Udvej af Situationen, man foreslaar betraadt gennem dette Lovforslag, er den ideelle eller den under de givne Forhold bedste. Lovforslaget forekommer os udarbejdet ud fra den Opfattelse, at naar det Trykkeri, der hidtil har trykt Lovtidende, er standset, findes der ikke i hele Verden noget andet Trykkeri, som skulde være i Stand til at udføre saadanne Tryksager. Jeg tror, den Opfattelse er forkert. Jeg tror, at der her i Landet, dels i København og navnlig i Provinsen, findes adskillige arbejdende Trykkerier, og det skulde vel være muligt at faa de mest nødvendige af Statens Tryksager trykt, selv om Trykkeriet hernede i Kælderen er standset. Mit Parti har ved tidligere Lejligheder været opmærksom paa det uheldige Forhold, at Staten lader sine Tryksager trykke paa et privat Trykkeri. Det vilde være meget mere naturligt, om det var et Statstrykkeri, som udførte dette Arbejde, og den Opfattelse har vi stadig væk. Vi finder det samtidig betænkeligt og beklageligt, at Staten har tilladt dette private Trykkeri, man har entret med, at være Medlem af